

Кад посрнеш и паднеш знај да си на правом путу, добри мој, јер сваки други је лак, без запрека и одрона.

Само погрешан пут води право, не умара, лако се њиме корача, превише је одморишта, тушта “добронамерних” вољних да пођу с тобом даље и прекрате време...

Не прекрађуј време, брате, није нам дато да га кратимо ко подране ногавице, не наседај на ту обману- дана има довољно али тренутака премало, а они су суштина.

Тренуци нас чине кадрина да учинимо чуда, а дани су свакоме дати...

Кад помислиш да не можеш више тад можеш највише, веруј!

Када крст постане претежак тад га је најлакше носити- што је корак тежи то је већи. Кад с муком корачаш- најдаље стижеш!

Не убеђуј никога у снагу своје вере, слабиш је, само убеђено веруј и нећеш чути те погане гласе, ништавни су.

Снага вере је у њиховој немоћи да те убеде како је стаза долином планине лакша од оне која води стрмо навише- није их Господ саздао да мимо њих прођемо већ да се на њих успемо.

На врху ћеш вазда наћи себе где у смирају седиш спокојно загледан у достишне даљине...

Вазда ћеш бити сам, но то није прогонство нити проклетство, напротив, нема већег благослова од самовања јер како би другчије јасно чуо себе?!

Кад чујеш себе чућеш и друге, оне истинске гласове, искрене, и тада неће звучати као топот, застрашујући хук бујице, већ ко литургија.

Кад погледаш видећеш небројено самих како заједно газите планином као облаком и знаћеш да разликујеш самоћу од усамљености.

Сами побадају распећа на врховима- усамљени товаре свој крст на туђа плећа не схватајући зашто им је "растерећенима" сваки корак окамењен.

Не дозволи да те убеди како сам ништа не можеш да учиниш, јер учинио си толико тога чим покушавају да те разувере!

Не застај док ти добацују како борба нема смисла, изгубишећ корак с тренутком а њих је премало.

Дана има довољно, али шта су дани до јаловиште пуко ако те уставе у трену?!

Дани су превртљиви и лажљиви, тренуци су суштина, истина, и све што учиниш у њима сабраће се у дане које ћеш јасно видети с врха загледан у достишне даљине.

Не дај, нико и никада не дај, себи нарочито, да помислиш како је шта неповратно изгубљено!

Неповратно је туђе, а своје не можеш да изгубиш док год га тражиш!

Кад тражиш не одустај јер ћеш га наћи, твоје је!

Могу они погано да га затурају али не могу да ти га изгубе док год имаш вере да није залудно тражити га!

Нису Дечани, брате мој, високи јер су недогледни, већ зато што ми крај њих узрастамо...

Могу да их крију али не могу да их сакрију, веруј у то и видећеш да су Проклетије проклете само за оне који не желе да су попну на њих.

Где те убеђују да нема српске главе- има српских костију.

Где су кости ту су довека живе главе...

Кад ти кажу: "Не иди", а ти закорачи- што је за њих понор за тебе је корито реке свих суза векова.

Михаило Меденица: Кад крст постане претежак - тад га је најлакше носити